

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
МАГАЗИНЪТ ЗА ИКОНИ

chitanka.info

Тя поглежда уморено към големия стенен часовник. Стрелките му се гонят като палави сестри, а на нея и се струва, че е минала цяла вечност от сутринта, когато дойде на работа в магазина за икони. Той се е сгушил накрая на улицата до бизнес центъра и модерната чисто нова жилищна сграда, пред която са паркирани няколко лъскави автомобили на стойност външния дълг на Екваториална Гвинея. Костюмирани елегантни мъже и жени минават от време на време покрай вратата му. Хвърлят бегъл поглед към витрината, от която невъзмутимо ги съзерцават светците от целия православен пантеон. Забързани, представителите на местния бизнес обаче продължават по пътя си. Няма как — времето е пари. Поне за тях. За нея то отдавна е малко езеро от спомени. Тя обича да плува често в застоялите му води, за да се чувства жива. Гмурка се надълбоко и ѝ се струва дори, че понякога успява за миг да докосне с върха на пръстите си своята младост. После бързо изплува, за да си поеме въздух на повърхността на своето „сега“. Това и действия отрезвяващо и я прави по-малко тъжна.

Надига чашата си, за да отпие глътка студено кафе, и забелязва пак това проклето треперене на ръката си, което и се появи в края на миналата година. Още не е събрала смелост, за да отиде на лекар. Винаги се е страхувала от хората в бели престилки и ги е уважавала едновременно. Това страхоуважение я кара да се чувства глупаво, но тя не спира да се крие зад него.

Поглежда към другата страна на улицата, където е тотопунктът. Кой знае защо си мисли за надеждата и за цената, която хората съзнателно или не са готови да плащат за нея. За някои това са шестте числа, с които цял живот пускат фиша си. Така поддържат живи мечтите си или поне вярата си, че биха могли да ги сбъднат. А какво е една мечта, ако никой не се стреми към нея? Все едно да имаш бърз компютър, но без достъп до интернет.

Няколко работници в сиви гащеризони се суеят около строежа наблизко под звуците на някаква огромна машина, която копае. Приличат на фенове, дошли на концерт на любимата си група.

Ниското зимно слънце плахо се опитва да си пробие път през навъсеното облачно небе, но после изведнъж се отказва от това свое смело намерение.

Изведнъж и се прииска да излезе за малко навън и да подиша студения въздух, докато гледа как сивият януарски следобед се разхожда безцелно наоколо като градски пройдоха. Трябва да нагледа и съседа си — големия уличен котарак, който живее някъде наблизко. Тя го кръсти Пухчо. Обича да го гледа как блажено лежи изтегнат върху вълнената постелка пред магазина. Прилича и на древногръцки философ, който търси „архе“-то, загледан в тюркоазените води на Йонийско море.

Сама беше плела тази вълнена постелка някога на младини. Трябваше да бъде пуловер за детето и, което така и не успя да роди. Не се и омъжи. А с годините самотата и се превърна в тиха тъга и предопределеност, която носеше с достойнство и смирение на крехките си плещи.

Заслушана в монотонния звук на часовника, тя отваря чекмеджето и взема пликчето с гранули котешка храна. Става от стола си и понечва да излезе. В този момент вратата на магазина се отваря и влиза млада жена. Лицето и е зачервено от студа навън. Очите и се усмихват заедно с устните, които е скрила под синя маска. Отмята с ръка кестенявата си коса, разрошена от вятъра, и поздравява. Нещо сякаш сияе в образа и, обгърнат от невидим ореол.

Магазинерката отвърща на поздрава и пита:

— С какво да Ви помогна?

Младата жена разкопчава ципа на якето си и обяснява, че търси икона на св. Богородица за подарък на своя приятелка и мъжа ѝ, които наскоро се нанесли в нов дом. Продавачката и предлага богат избор — български, гръцки, украински изображения на Божията майка с Младенеца. Клиентката се затруднява и избира дълго. През това време двете жени завързват приятелски разговор.

— Едно съм разбрала — споделя опита си продавачката. — Не човек избора иконата. Обратното е — иконата сама избира човека, при когото да отиде.

— Вярвате ли в това? — пита младата жена, но си личи, че умът и се рее някъде другаде, а лицето и продължава да сияе от едва съдържана радост. След още няколко минути тя най-накрая прави своя избор. Плаща, поема хартиената подаръчна торбичка с иконата вътре в нея и си взема „довиждане“ с продавачката. Преди да излезе, с ръка на дръжката на вратата, се обръща за миг.

— Знаете ли — казва тя сякаш на себе си, докато щастиято налива очите и със сълзи, — ще имам дете. Разбрах го тази сутрин.

Усмихва се смутена, че е разголила душата си пред тази непозната жена, излиза навън и бързо изчезва зад ъгъла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.